

[Sigsgaard.]

op til en realistisk værdi i nærheden af 10 pct. Forøgelsen bør ske over en årrække og ske hurtigere for huse, der handles. Konkret kunne jeg tænke mig, at man foreslog, at lejeværdien stiger med $\frac{3}{4}$ pct. årlig, og at den følger de nye vurderinger; stigningen fortsætter så, indtil lejeværdien er 9 pct. Endvidere sættes nye huse og nykøbte huse i 1970 til en lejeværdi af 5 pct., i 1971 7 pct. og i 1972 9 pct. Så burde man sikre sig, at alle advokater, ejendomshandlere og ejendomsmæglere blev pålagt pligt til at udlevere en skriftlig orientering til alle køberemner, forinden bindende aftaler træffes om handel, for det er klart, at en sådan nyordning må få indflydelse på, hvor høj en pris folk kan betale for den ejendom, de tænker på at købe. Gennemførelse af ordningen vil betyde, at prisen på jord og huse vil falde forholdsvis hurtigt til gavn for alle dem, der gerne vil købe.

Tilbage står så, at en sådan ordning vil ramme folk, der har ejet deres hus i mange år og ikke længere skylder noget videre; den vil ramme dem meget hårdt, og det vil tit være ældre mennesker med små indkomster, og de bør naturligvis ikke rammes. Derfor vil jeg foreslå, at der tilføjes en bestemmelse, der siger, at hvis lejeværdien udgør et større beløb end summen af fradragene på ejendomsskemaet og rentefradragene på selvangivelsen, nedsættes lejeværdien til samme størrelse som denne sum.

Derudover kan den ordning, jeg her har skitseret, ramme enkelte grupper særlig hårdt, og det må man selvfølgelig se på, inden ordningen sættes i værk. Det åremål, over hvilket ordningen skal gennemføres, kan selvfølgelig også diskuteres nærmere.

Endelig vil jeg tilføje, at det naturligvis er svært for enkeltmedlemmer af tinget at beregne virkningen af sådanne forslag nøjagtigt, og da jeg nu har forstået, at man virkelig vil diskutere problemet i udvalget, selv om man altså afviser SF-forslaget, ville jeg være meget taknemlig, hvis finansministeren ville lade virkningerne af den

ordning, som jeg her har foreslået, beregne, sådan at vi får en oversigt over provenuet, hvis den gennemføres, og sådan at virkningerne for de forskellige befolkningsgrupper belyses ved nogle eksempler med varierende ejendomsværdier og varierende indkomster. For jeg må selvfølgelig indrømme, at der kan være uheldige virkninger, som man ikke umiddelbart kan se, og som det ville være af værdi at få nærmere klarlagt.

Det problem, som SF-forslaget behandler, må løses, det er jeg enig i, men SF-forslaget duer ikke, fordi det begunstiger de bedrestillede og rammer lønmodtagerne, og vi vil ikke være med til at gennemføre det. Derfor har jeg altså her skitseret et andet forslag, som jeg meget beder om at få seriøst behandlet parallelt med de ideer, som er fremkommet fra anden side, fra hr. Grünbaum og fra hr. Helge von Rosen. Jeg ser altså frem til resultatet af et grundigt udvalgsarbejde og forhåbentlig også til nogle beregninger over de tanker, jeg her har tilladt mig at fremføre.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ømann): Det er mig en glæde at takke såvel finansministeren som de ærede ordførere, ikke for en velvillig modtagelse af lovforslaget, som det ligger, og som det teknisk er udformet — det havde jeg ikke ventet, og jeg forstår måske bedre end nogen, hvilke tekniske vanskeligheder der er ved at gennemføre det — men for noget, der i mine øjne er langt mere væsentligt, nemlig samtlige ordføreres, forstod jeg, erkendelse af, at der her er et problem. Det er dog allerede meget. Problemet er, som det er antydnet af de fleste ordførere, låst fast af boligforliget, men det fritager vel ikke deltagerne i dette forlig, socialdemokratiet, de radikale, venstre og de konservative, for forpligtelsen til at ændre forliget, når det indeholder ting, der samfundsmæssigt er uforsvarlige.

Der er jo ikke tale om, at folketinget har indført den eksisterende retsstilling for parcelhusene. Urimelighederne er fremkommet, fordi realiteterne omkring den for lang tid